

Under Nr. 29 er der af Flertallet stillet Forslag om at genoptage en Bevilling med tilføjet Anmærkning, som er bleven udstemt i det andet Ting. Det drejer sig om at tilstaa 7 Professorer ved Universitetet en forhøjet Anciennetet og en deraf i det mindste for de flestes Bedkommende betinget Forhøjelse af deres Lønninger. Hele Forhøjelsen andrager 3,150 Kr. Sagen er den, at da Universitetets Lønningslov blev gennemført, fik man ogsaa gennemført den Grundlæggning, at den tidligere Forskel i Lønninger mellem Professorer, Lektorer og Docenter ikke længer skulde eksistere; de skulde allesammen, naar de præstere de en virkelig Professors Gerning, have samme Lønning som Professorer. Og for sig er denne Grundlæggning jo utvivlsomt rigtig, og det, som nu her foreslaas, er at gennemføre den ogsaa for disse enkelte Mænd, saaledes at de saa en Anciennetetsforhøjelse, som om de havde været ansatte efter den nævnte Lov. Jeg ved ikke, om det er hertil, at det ærede Medlem fra Vejle (Th. Nielsen) sigtede, da han før nævnte, at naar vi kom til § 21, vilde han omtale, hvorledes vi just ikke havde den Grundlæggning, ikke paa Finansloven at gøre Forandring i bestaaende Love. Hvis det skulde være dertil, han sigtede, vil jeg dog bemærke, at her er Forholdet det, at det kun er enkelte personlige Spørgsmaal, der afgøres, og det er slet ikke andet, end hvad man har gjort mangfoldige Gange tidligere. Sige fra 1878 har man givet saadanne Anciennetetsforhøjelser. Jeg har her en Fortegnelse, der omfatter ikke færre end 11 forskellige Tilfælde, hvor man er gaaet ind derpaa. Jeg skønner derfor ikke rettere, end at det maa erkendes at være i Grunden en Retfærdighedshandling over for disse 7 Professorer, at man nu ogsaa indrømmer dem denne Begunstigelse. — Under Punkt 30 have vi foreslaaet at genoptage en Bevilling paa 6,000 Kr. til Udgifterne ved danske Lægers Deltagelse i den internationale lægevidenskabelige Kongres i Rom i September 1893. Det er ikke saa ganske let at forstå, hvorfor man egentlig har stemt denne Bevilling ud i det andet Ting. Det er jo dog anerkendt, at Lægevidenskaben er den Videnskab, der for Tiden gør de største Fremskridt og vinder de største Sejre paa sit Omraade, og det forekommer os derfor, at det vilde være i høj Grad urigtigt, om man ikke vilde gaa ind paa at støtte Deltagelsen i denne internationale Kongres, thi disse Kongreser høre utvivlsomt til de Foranstaltninger, som have en ikke ringe Betydning for Udviklingen af Lægevidenskaben i det hele ikke blot ved det ny, der kommer frem ved saadanne Lejligheder, men fornemmelig ved

de Forbindelser, der knyttes mellem Lægerne, hvilket meget ofte viser sig at være af stor Betydning. Dertil kommer jo, at Lægevidenskaben hos os staar paa et saa højt Standpunkt, at det i og for sig kan være ret passende, om vi hde Lægerne den Anerkendelse, som de have ønsket, ved at tilstaa dem et saadant Beløb af 6,000 Kr. Skulde jeg endelig indvende noget mod Bevillingen, saaledes som den er opført, skulde det være det, at den er opført paa Kommunitetet i Stedet for paa Kultusministeriets Budget. Men det antager jeg, man ikke vil betragte som nogen særlig Fejl, da Kommunitetet i og for sig nok kan have Raad til at hde denne Bevilling. Det er mig i og for sig saa meget mere paafaldende, at man har kunnet nægte denne Bevilling paa 6,000 Kr., som man nede i det andet Ting paa § 26 har indladt sig paa at bevilge 5,000 Kr. til Danmarks internationale parlamentariske Komitee til Deltagelse i den interparlamentariske Konferenc i Kristiania i Sommeren 1893. Jeg ved ikke, hvad det er for en Komitee i det hele taget, eller hvilken Betydning den har eller kan faa. Men naar man sammenstiller de to Bevillinger og skulde vælge mellem dem, ville nok egentlig de fleste være tilbøjelige til at vælge de 6,000 Kr. til Lægerne. Man vil sikkert gaa ud fra, at de Penge ville være meget bedre anvendte, end hvis de anvendtes paa den anden Maade.

Jeg tillader mig at henlede den højtærede Kultusministers Opmærksomhed paa et Par Bemærkninger, der ere gjorte af Flertallet under Nr. 13 og 14 i dets Betænkning. Under Nr. 13 have vi udtalt en Beklagelse af, at det var blevet nødvendigt at tage et Forslag tilbage om en første Bevilling af 30,000 Kr. til en videnskabelig Ekspedition til de arktiske Farvande omkring Grønland. Vi mene nemlig, at der er ingen, der er nærmere end Danmark selv til at foretage disse videnskabelige Undersøgelser i sine Vilande, og at vor nationale Ære i Virkeligheden kræver, at vi ikke lade andre komme os i Forkøbet dermed. Vi have derfor tilladt os at henlede Opmærksomheden paa denne Sag, at den ikke tabes af Syne. — Ligeledes have vi under Nr. 14 fremhævet Unseligheden af, at den højtærede Minister vilde komme tilbage til den Tanke, han har været inde paa, og som han har stillet Forslag om i det andet Ting, nemlig at der blev indrettet et Gymnastikhus her i Byen for de studerende, og at der gaves en for dem passende Gymnastikundervisning. Der haves jo Gymnastikhus rundt omkring ved alle Skolerne, og der gives der Gymnastikundervisning, og jeg